Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Commentaria in universam artis logicam - Cod. Ettenheim-Münster 277

[S.l.], [17. Jahrh.]

Dvbivm primvm

urn:nbn:de:bsz:31-129937

Visual Library

arbitramur 1. ponat fieri coordinationes generis et speciei, haec n. est praedicatio generis de specie. 2. Intentio generis est ultra formalis quod nil repugnat quin minus in entibus rationis constituatur aliquid praedicamentum speciale. Et haec de Antiquis praedicamentis Artis.

Quaestio Secunda

De Praedicamentis Artis.

Dubium Primum.

Quodnam sit genus generalissimum substantiae et secundum quam rationem constituatur hoc praedicamentum.

Resol. et Expli. 1 quaesiti dicendum est 4 posse accipi substantiam 1° pro ipsa essentia alicuius rei uti sup. dictum est in expl. definitionis aequivocorum quae ratione solet dici quod animal sit de substantia hominis et homo de substantia Petri et secundum hanc acceptionem substantia non est genus generalissimum hoc praedicamenti quia non tantum substantia sed etiam accidentia habent suas essentias.

2° potest accipi pro aliqua substantia incompleta pro materia vel forma vel non pro partibus integrantibus et sic substantia accepta non est in genus generalissimum hoc praedicamenti ut n. sup. dictum est in praedicamentis tantum directe ponuntur entia completa tanquam genera et species vel individua at ista substantia est entia incompleta ut patet ergo.

3 Usurpatur pro substantia in communi abstrahendo a completa et incompleta quae vocatur transcendens quia includitur in ultima differentia cuiuscumque substantiae sive sit completa sive incompleta, quicumque n. substantia in sua ultima differentia habet rationem substantiae et non esse in alio et hoc aliis verbis dicunt alii. Substantiam posse accipi pro eo quod est 1a pars entium quae est in universo ut distinguitur contra accidens prout sic: dicit non esse in alio tanquam in subiecto et secundum hanc acceptionem substantia non est genus generalissimum hoc praedicamenti quod patet quia genus cuiuscumque praedicamenti debet esse univocum et non transcendens ergo substantia sic accepta cum sit quod transcendens non potest esse genus generalis. hoc praedicamenti.

sequeretur deinde differentias substantiarum directe poni in praedicamento substantiae. plus
sequitur de illis substantia hoc modo sumpta praedicari contrahitur ut supra quod
de inferiori quod differentiae ponerentur directe in praedicamento substantiae quod
tamen falsum est.
Quod sumi solet substantia pro substantia physice et Metaphysice completa et sic
est illa quae non ex propria natura ordinatur ad aliud constituendum et complen-
dum sed ad modum per se stantis et substantia secundum hanc acceptionem
dicitur esse supremum genus hoc praedicamento.
Nota est 2o. Varias esse de supremo genere hoc praedic. sententias 2a est Nominalium
qui aiunt genus summum esse substantiam completam latissime sumptam et
si extendit ad creatam sed increatam, finitam et infinitam et
consequenter Deum opt. M. in hoc praedicam. contineri inconveniens non
arbitrantur. Et occasionem sic opinandi praebuit Boetius dum ait duo
praedicamenta substantiae scilicet et Relativum in Deo locum habere, neque ratione
horum Auctorum opinio est destituta. Si namque Deus non esset ponendus
in substantia hoc Deo esset quia est ens simplicissimum quod compositum ex genere
et differentia tanquam imperfectionem non admittit, quod tamen compositio nostra dicit ad-
mitti in illo quod sub aliquo genere vel praedicam. continetur ut de se patet.
sed haec ratio nulla est quod nihil obstat quod minus possit Deus in hoc praedic.
collocari. ma. esset asserere ab illis qui Deum a praedicam. excludunt.
plus mi. haec compositio tamen fit per rationem quod nullam affert imperfectionem
ex parte Dei praesertim cum per rationem multae aliae compositiones in Deo
admittantur quae est compositio ex essentia et attributis ex natura et relativo
quod bene potest in compositio ex genere et differentia admitti in Deo.
2a. Sententia Statuit supremum genus esse substantiam corruptibilem hoc posito
fundatur est locus Aristotelis 6 Metaph. Cap. ult. ubi ait Corruptibile
et Incorruptibile differre genere sed quia genere dicuntur non conveniunt
in aliquo praedicam. quod.

3 Sent. c. 8 Alb. M. et aliorum asserentium substantiam corpoream esse
supremum genus hic praedicamenti. Res v. incorporeas quales sunt Angeli in
eo minime contineri. Ratio hic sententiae videtur ista quia res incorporeae
non componuntur ex genere et differentia ergo non possunt nec poni in hoc praedicam.
Plus autem genus desumitur a materia, differentia a forma sed in rebus incorporeis
non est materia cum sint immateriales et spirituales ergo in eis non erit genus
et differentia.

4 Statuit summum genus hic praedicam. esse substantiam completam et
similem eorum corruptibili et incorruptibili corporalem et spi-
ritualem. hanc sententiam modo communiter defendunt et quia veritati conformior
eam in sequentibus Thomistis amplectemur.

Ore breviter aliarum sent. ita satisfit. Ad Locum Boetii pro parte
sententiae adductum Respondeo illum locutum esse de substantia non proprie sed improprie
et abusive vel potius de substantia analogica quae est superior ad praedicamentalem
Ad rationem pro eadem sententia allatam negatur min. ad probationem dicitur licet compositio
haec tamen fiat per illum quia tamen intrinsece asserit imperfectionem non est po-
nenda in deo. compositio enim ex genere et differentia nihil est aliud quam compositio ex potentia
et actu sed nulla potentia quae sit actualis ultra est ponenda in deo quia est
actus purissimus ergo nec haec compositio ex genere et differentia erit ponenda in deo.
Aliud est de compositione ex essentia et attributis naturae et relationibus, illae enim
compositiones nullam claudunt imperfectionem atque ita eas in deo ponere
absurdum non erit. Sed hanc rem Theologis relinquimus.

Deinde quaeritur deus non ponatur in praedicam. non tamen in causa est eius simplicitas
sed non insimilis ratione cuius repugnat eum poni in praedicam. ut ex dictis
supra colligi potest circa 5 condit. petitam ad eius praedicamentalem.

Ad Fundam. 2ae sent. Respondeo Aristotelem non loquitur de genere supremo sed subalterno
cum potius specie subalterna vel potest dici Aristotelem loquitur non de genere logico
sed physico hoc est de materia quia ita ut sensus sit corruptibili et in-
corrupt. dicuntur genere hoc est dicuntur materia, aliam enim materiam habet substantia
incorrup. aliam corrup. haec namque mutatur potentiam substantiam privationem, illa vero non.

Ad Rationem 3 Sent. dd. falsum est res incorporeas non componi ex gratia
et differentia. Ad probationem. Respondeo falsum esse genus tantum sumi in rei veritate a materia
et differentiam a forma sed hoc ideo dicitur ab Auctoribus quia genus habet similitudinem
cum materia et differentia cum forma, unde licet in substantiis incorporeis
non sit materia vel forma physica quia tamen habent aliquid per modum determinabilis
et determinantis recte potest in eis compositio ex gratia et differentia admitti.
His praesuppositis sit.

Conclusio 1a. Substantia secundum 4 Acceptionem est genus generalissimum
h. praedicamenti prout dicit substantiam completam.

Probatur Conclusio 1a. Ex refutatione aliarum sent. Ex Ratione. Illud est summum
genus alicuius praedicamenti quod per se dividitur in differentias immediate divisivas
et constitutivas talis praedicamenti sed substantia completa physice et Metaphysice
dividitur per corporeum et spirituale, quae sunt differentiae eius immediate divisivae
ergo substantia in hac acceptione est genus generalissimum constituens praedicamentum
substantiae.

Probatur 2a. Substantia completa participatur univoce ab omnibus substantiis corporeis
et incorporeis, corruptibilibus et incorruptibilibus ergo est genus generalissimum
et supremum ossey pal. Probatur antecedens quia nulla potest assignari ratio
aequivocationis aut analogiae attributionis aut proportionalitatis quae se
teneat ex ipsa ratione substantiae completae, tamen est alia diversitas ex
parte substantiarum quae licet sint substantiae non tamen completae. Verum est quod disparitas
excretarum in ratione substantiae communiter sumptae prout distinguitur in accidens
sed hanc substantiam nos non pro summo gratiae h. praedicam. agnoscimus.

Probatur 3a a similitudine aliorum praedicamentorum. In praedicamento qualitatis
aliae dantur qualitates corporales aliae spirituales, aliae corruptibiles
aliae incorruptibiles et tamen omnes conveniunt univoce in illo praedicamento
qualitatis ergo tamen univoce convenient omnes substantiae tam spirituales quam
corporales, corruptibiles quam incorrupt. in aliquo supremo gratiae quod non
potest esse aliud nisi substantia completa.

Chō 2ª. Substā p̄dicamentalis directe posita in p̄dicamento bene definit hoc mō. Substā ē ens completum p se existens

Hæc Chō plus ex legib. bonæ def. convenit n. ē contento sub definito et nulli alteri ab illo gō. Neq duas vitiosam cē hanc definiēm qa caret grē et drīā, n n. ē verum qd oēs definiēs ostent vero grē et drīā sed sufficit ut aliqd sit ibi qd se habeat ad modum grīs et aliud qd se habeat ad modum drīæ qd et in hac definiē reperit, in ea seqdem locum grīs obtinet ens n qd sit verum gnus hoc n. cē falsum ostat sed tn̄ gerit vices illius eo qd habeat similitudinem cum grē. Sicut n. gnus ē coē qd ad plures species sic m̄ ens ē coē ad substām et accēns vita tn̄ analogica et ille modus substā q vocat p̄scitas gerit vices drīā, n qdem p̄prie ē drīā qa claudit intrinseci rationem illam superiorem ut p̄batum ē p̄ced. q̄stiōe sed vocat drīā qa hēt similitudinem cum aliis drīis limitantib. et contrahentib. naās eōs.

Dr̄ in definiē ens completum ad excludendas substās incompletas ptes p drīā substātes et aliæ ptes substātes q qdem p substā sed n p̄dicamentales hoc ē directe positæ in p̄dicamento substā n negamus indirecte saltem tales substās poē in hoc p̄dicamento poni. Ly p se existens denotat substām nulli alteri debere mēe aut nulli alio mexisteri vel tanqm fōa in sbo vel tanqm pars in toto. Et hæc def. particula h. definiēs dr̄ nrō sic explicari ppt ly incompletum si n. substā p̄dicamentalis ē ens completum dr̄ ita cē p se ut nullo mō alteri insit, alias si aliq saltem mō cēt in alio n cēt completa in linea substā et p hanc part excludunt in pns accidentia q inst alteri sub fōa sbo et m̄ drīā q tract n insit alteri ut fōa sullo inst tn̄ ut ptes in toto, in hoc gō excedit substā p̄dicamentalis alias substās qd p se complete existat.

gres quomodo ergo definiuntur substantiae illae quae non sunt praedicamentales.
Et substantiam quod dicit ita accidens definiri hoc modo substantia est ens per se
et haec definitio convenit omnibus substantiis tam completis quam incompletis
et ut paucis multa complectamur omnibus illis quae non sunt acci
dentia et habent istae substantiae non quam perfectam sed incompletam
ut patet.

Chro 3 substantia secundum rationem entis per se completi constituit
hoc praedicamentum et non secundum rationem substandi accidentibus.

Haec Chro quae ad 1. p. facile pluribus ex dictis, si non ratio formalis substantiae praedica
mentalis est esse ens per se completum secundum illam rationem formaliter constituit
hoc praedicamentum.
2a Pars pluribus Illa ratio substandi accidentibus est quod sequens ipsam rationem
substantiae praedicamentalis ergo non potest esse ratio illius constitutiva. Sequitur pat. esse non
constitutivum dicitur esse prius ipsa re constituta ergo si haec ratio substandi
accidentibus sequitur rationem formalem substantiae non poterit illam formaliter con
stituere. Pluribus antecedens ex eo quod aliquid subsistat in se complete sequitur quod possit
alia sustentare, quia ratione non aliis substare possit si in se nondum perfecte
et complete subsisterit ergo ratio substandi accidentibus sequitur formaliter rationem
substantiae praedicamentalis et hoc insinuat S. Th. in Opusc. 48 vocans hanc
rationem modum quendam substantiae sed modus formaliter non constituit rem imo
supponit constitutam ergo idem quod antea.
Et H. Ultra DB. substantiam posse esse sumi. 1o pro ente perfecte et
complete existente per se tam physice quam Metaphysice et sic sup.
accipimus substantiam. 2o pro ente completo in quantum substat acciden
tibus seu in quantum sustentat accidentia uti et ipsum substantiae voca
bulum indicat. Sensus ergo Chronicus h. est quod substantia considerata 1o modo
constituat praesens praedicamentum, non v. secundo modo quia substantia prius dicitur esse ens

in se completum antequam aliis substet quamvis substare accidentibus sit
in modo spectans ad substantiam reddens ipsam proxime aptam ad reci
piendum contraria
Et quando dicitur in Christo esse ens per se existens completum, constituere
hoc praedicam. intelligi debet hoc per se existens non solum actum sed potentiam
ita quod illa res possit dici substantia praedicamentalis directe quae licet
per se actu non existat, habet tamen aptitudinem ad existendum per se complete
sicut patet in definitione accidentis quae dicitur Esse ens in alio non quod actu
esse in alio vel quod actualis inhaerentia sit essentia ipsa accidentis
sed sufficit potentia vel aptitudo ad essendum in alio vel in subiecto inhaerentis
ad rationem accidentis. Et in hac potentia constituit communiter Auctores essentiam accidentis. Idem et nos dici de substantia
Circa Perfectionem substantiae N. 1. Illam non esse idem quod substantia
sed potius differre ab illa sicut radix differt a sua passione a
qua dimanat, substantia n. ordinatur ab Ente per se ut a proprio et adaequato
suo proprio et est substantia modus quidam substantiae quae nec substantiae
ultimo completae in linea substantiae reddens illam plane incommuni
cabilem et positive in se et non in alio ut independenter existat, non
modo a subiecto inhaerentis sed non a subiecto informationis et a toto cuius
sit pars. Et hic substantiae modi sic substantia adaequata et imme
diata radix a qua dimanat non est substantia in communi sed substantia completa
constituens hoc praedicamentum quae in hoc specialiter a substantia praedica
mentali abstrahente a completa et incompleta distinguitur.
N. V. Perfectionem hanc quae est ipsa differentia essentialis constitutiva substantiae
praedicamentalis esse realem et positivam entitatem et non meram negationem
ut alii volunt, licet per negationem soleat explicari sic: per se .i. non in alio.
Ratio hic est. Substantia completa praedicamentalis est realis et positiva entitas
quia ultimus illius modus constitutivus cum ut differentia essentialis ipsam constituens
debet esse aliquid reale positivum. Antecedens patet quia substantia completa est quod

perfectissimum intra lineam entis realis, ergo plus. quia res non potest ultimo
constitui per oppositam sibi entitatem sed negationem mera entis opponitur
enti reali ergo substantia quae est perfectissima in linea entis realis non potest
ultimo constitui per aliquam negationem quae est opposita sibi, licet ergo substantia
completa vocetur ens per se .i. non in alio, tamen illa negatio non constituit
substantiam completam sed potius fundatur in illo reali et positivo modo perfec-
tatis per modum substantiam constituit. Et ex hoc modo sequitur postea illa negatio.
Arg. 1. Ad probationem substantiam eorum enti finito et infinito constituere hoc praedicamentum.
Deus continetur in hoc praedicamento et tamen Deus est ens infinitum contrarium ergo
substantia eorum enti finito et infinito constituet hoc praedicamentum. Minor patet
ma. ex eo quod cui competit ratio substantiae praedicamentalis est in praedicamento
substantiae sed Deo competit haec ratio et quidem perfectissimo modo ergo Deus
erit in praedicamento substantiae ma. et consequentia patet. Minor Deus est ens com-
pletum ut patet ex quo est per se nulli alteri innitens nec tanquam
subiecto nec tanquam forma aut ut pars toti sed haec est ratio substantiae praedicam.
ergo minor vera. Ex negatione ma. ad probationem dicitur falsam esse minorem ad probationem eius
concedendum Deum esse ens completum et nulli alteri innitens, verum haec
ratio sic inde et per se sumpta nullo alio subintellecto non est ratio formalis
constitutiva praedicamenti substantiae sed debet subintelligi finite et limi-
tati ita ut ens finitum completum existens per se sit constituendum
in hoc praedicamento.
Arg. 2. Ad probationem substantiam corrupti esse supra genus huius praedicamenti. Ex ipso
Aristotele qui docet substantiae praedicamentali proprium esse recipere contraria
sed substantiae incorruptibiles quales sunt orbes caelestes non possunt recipere contraria
ergo non spectabunt ad hoc praedicamentum. Patet minor illae substantiae non calefiunt
neque frigescunt neque ullis qualitatibus afficiuntur ut docent physici cum
Aristotele 1. lib. de Caelo ergo minor vera.

Rx Arlem nore strariorum n intellexisse oes contrarias et patibiles qtes
sed quis alia straria q rae orbes caelestes recipiunt straria
sc: strarios motus s n. mo in oriente mo in Meridie mo in Occasu
recipiunt m raritatem et densitatem q s qtes straria ut in lib
de Caelo videbimus.

Arg. 3 Si p se existere e rao formalis substae vel tm p se existere
simul p actu vel p aptitudine tm sed neutrum pt dici q p se
existere n erit rao formalis praedicamenti substae plr mi in pus
existere p se actu n pt ee rao formalis substae ut probatum e
alius Petrus possibilis n est vera substa qa n existit p se actu
et m Ag dns qtus ho n est in praedicamento substae qa ut ho n
existit p se hoc e p existentiam propriam sed p existentiam verbi
divini ut eorum docent Discipuli S. Th. qd v. nec aptitudo ad existen
dum p se constituit hoc praedicam. plr. mam qa et partes integrantes
s vera substae et tm n possunt p se existere sed sp in alio vel p aliud
q nec existere p se aptitudinaliter erit rao formalis substae.

Rx ex dictis existere p se aptitudinaliter ee rationem formalem et
centiam substae praedicamentalis sicut m aptitudo ad inhaerendum
alteri e rao et centia accidentis.

Ad Imp. p Ra. partes dicit. mam p. et partes integrantes ee quidem
substae sed incompletas, competitq eis rao substae in eo sc: existere
p se, hoc e n in alio ut in ~~[illegible]~~ inhaerentes ethic pat qd ex:
istant p se incomplete tm.

Arg. 4 Defro substae praedicamentalis sup. assignata n convenit substis
Dis q n e bona. Ihesus pat pter aut substae Ra. s in pus substis ut
ho e in Petro et aral e in equo sed defro substae e qd sit ens p se i. n in alio
q n competit ei defro sup. data.

Ex quo dico ad arg. ad 3m dici subsistentiam praedicamentalem esse intrinsece hoc est non in
alio tanquam in subiecto inhaesionis sicut facit albedo in pariete aut tanquam in
subiecto informationis ut anima in corpore aut tanquam pars in toto ut manus
in homine aut terra in specie, non tamen repugnat subsistentiae praedicamentali
quod sit in alio ut suppositum in [illegible] [illegible] et hac ratione admittit subsistentia
quae est in prima, ille tamen modus essendi in alio non tollit rationem subsistentiae praedica-
mentalis, bene tamen alii modi supra recensiti, quod non sit esse in subiecto compli-
[illegible] [illegible] [illegible] de ratione accidentis.
Ad 5. Aristoteles hic agit de subsistentia in quantum substat accidentibus quia supra
[illegible] cum rationem subsistentiae esse illum modum substandi accidentibus, quorsum
[illegible] subsistentia hic non considerata? [illegible] [illegible] Aristoteles
non Aristoteles agere de subsistentia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] esse subsistentiam per recipere contraria [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] declarare Aristoteles per [illegible] subsistentiae ad accidentia, [illegible]
non sit aliquid recipere contraria [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Aristoteles agit
hic de subsistentia in quantum substat accidentibus et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ratione formalis. Ad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] de subsistentia in quantum substat
accidentibus [illegible] [illegible] praedicamenta ad [illegible] [illegible] in
[illegible] aliquid [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] praedicamenta [illegible] de
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] praedicatorum respectu subsistentiae [illegible] agit Aristoteles de praedicamento subsistentiae
[illegible] illa est sustentativa aliorum praedicamentorum. [illegible] [illegible]
[illegible] non eandem considerationem [illegible] Aristoteles [illegible]
subsistentia, in quantum illa est sustentativa accidentium et [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] recipere contraria [illegible] illam sustentabilitatem acci-
dentium et [illegible] [illegible] et immediatum, tamen non [illegible]
[illegible] [illegible] et remotum illud esse completum quod [illegible]
[illegible] ratione formali subsistentiae praedicamentali [illegible].

Nam ex eo quod substantia per se existit habetque firmam et constantem entitatem potest in se recipere contrarias qualitates cum quod in unaquaque re illa sit ratio assignanda quae illi quo competit et existeri per se quo competat substantia haec erit ratio ipsius constitutiva non v. subiici accidentibus quia hoc est quod posterius ut supra probatum est.

Arg. 6. Ad probationem modum constitutivum substantiae non esse modum positivum sed mere negativum. Substantia addit aliquid supra ens sed non addit aliquid positivum quod negativum, quando dicitur ens est substantia non committitur magis quod addit aliquid supra ens, si non nil adderet idem bis repeteretur. Probatur minor. Si adderet aliquid positivum vel id esset ens reale vel rationis non reale quia quodlibet ens reale claudit entitatem vel conceptum entis quod nil adderet quod erit aliquid rationis sed non est relatio rationis quod erit mera negatio. Respondeo negando minorem. Ad probationem dicitur illud positivum esse modum realem entis et proprium substantiae per quem determinatur ens ad esse substantiae et quando dicitur enti reali nil potest addi. Respondeo nil potest addi ut differentia concedendum, nil potest addi ut modus negatur, et hic modus facit quod substantia a parte rei distinguatur ab accidente et ratione entis in substantia a ratione entis in accidenti. Si quaeras ille modus qui est ens reale positivum est ne distinctus ab ente reali in communi vel non, non potest dici quod sit distinctus alias esset aliquid ens reale et non mutaret rationem entis realis quod falsum est, nec non potest dici quod non sit distinctus alias nil adderet enti reali in communi. Respondeo illum modum non esse distinctum ab ente reali in communi, adhuc tamen dicitur aliquid addere non quod illud additum non claudat rationem entis realis in communi, hoc non est falsum. Sed quia facit rationem entis in uno distingui a ratione entis in alio. Cuius rei clarum exemplum est in differentia hominis et equi quae duae differentiae claudunt intrinsece rationem entis realis et tamen differentia hominis differt a differentia equi realiter eo quod habeat ens determinatum alio modo quam differentia equi, idem dicitur

de substa quod hoc esse addit aliquid enti reali n. quidem ut diuina sed ut modus. Haec doct. e. in Scotum et eius Asseclas qui asserunt rationem coem entis realis n. ee transcendentalem neque mutabilem in ultimis rerum differentiis contrahibilem.

Ratio h. illam ee transcendentalem. quia habet ens reali, secundum ipsum formaliter consideratum, habet aliquid e. quod sub ipsum formale consideratione e. ens et includit rationem entis. Atque quod ipsi aliquid nil e. tam contentum e. includit formalitati reali ipsum, hoc ad aptitudinem ad existendum reali in quo differt ens reali ab eo quod aliquid n. entibus. Tum ultra. sed diuina ultima rerum secundum ipsum formalitatem considerando habet aliquid e. quod habet aliquam capacitatem ad existendum sed haec e. ratio entis realis in eo quod illa ratio includitur in ultimis rerum differentiis.

DVBIVM SECVNDVM.

Quaenam diuidatur in diuisione substantiae in 1 et 2 et quis sit illa diuisio?

In hoc dub. pro certo Suppon. e. 1o diuisionem quae diuiditur in 1. et 2. substantiam n. posse ee substantiam incompletam. quia substantia 1 et 2. sunt substantia completa in linea recta, quidem constituta quae diuisionem in 1 et 2 substantiam n. e. substantia incompleta. Atque quia alias 1 et 2 substantia essent, substantiam incompletam quia membra diuidentia debent participare naturam substantiae incompletae, membra diuidentia erunt totum diuisi quae si diuisum e. substantia incompleta, membra diuidentia transcendentalem Secundo. 2o diuisum h. diuisionis n. ee substantiam transcendentalem, cum abstrahentem a completa et incompleta quia nam alias esset differentiis essent primae vel secundae substantiae sed haec e. falsum quia et deinde quod sequitur quia sequi. d quod distracte participat naturam diuisi dicitur in distracte e. sub aliquo membro diuidenti sed essent diuisum aliquod entia incompleta participant naturam substantiae transcendentali quod